

MODLITBA ZA VNITŘNÍ UZDRAVENÍ

Bratři a sestry, k uzdravení ran hříchu pomáhá často slovo Písma, které je slovem chvály a díků, např.: "Dobrořeč, má duše, Hospodinu, a celé nitro mé jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní!" (Ž 103,1-2).

Jestliže zpovědník a kající opravdu souhlasí s tímto vyzváním k chvále Boží, pak se rány hříchu velice rychle ukážou. Je totiž těžké, ne-li přímo nemožné, chválit Boha v té oblasti, v níž je člověk zraněn.

Objasní to příklad. Jeden kněz vypráví tuto zkušenost:

Modlitba s jednou hluboce zarmoucenou ženou začala chválou a díkem za celý její život, zvláště za jejího otce. V té chvíli se zhroutila, protože byla nemanželským dítětem a nikdy nepoznala svého otce. Nemohla chválit Boha, byla plna hněvu a nenávisti. Obraz, který si o sobě utvořila, byl do hlouby zraněn. Styděla se za své rodiče a odsuzovala otce. Tím se odhalila oblast, kde potřebovala vnitřní uzdravení, totiž vztah k vlastnímu otci. Nejdříve ale bylo třeba ji dovést k modlitbě lítosti, protože nepřijala plán, jaký měl Bůh s jejím životem. A skutečně byla do hloubky bytosti pobouřena, že Bůh dopustil, aby došlo k jejímu narození z takového spojení.

Naše společná modlitba o uzdravení této ženy, říká ten kněz, sestávala ze tří kroků. První krok byla prosba za odpuštění toho, že nepřijala Boží plán s jejím životem, totiž že se narodila jako nemanželské dítě a neznala svého otce. Tato modlitba nebyla příliš obtížná. Proto jsme se modlili: "Otče, prosím tě za odpuštění všech těch mnoha skrytých způsobů, jimiž jsme se vzpírali přijmout tvou prozřetelnost ve svém životě. Prosíme tě za odpuštění tak nezměrné pýchy v našich srdcích, s níž jsme se vždy znovu pokoušeli prosadit své vlastní plány a zdráhali se přijmout tvůj Božský plán, jaký jsi měl s naším životem."

Tato žena se zpovídala už z mnoha hříchů – nikdy se ale nevyznala jako z hříchu z toho, že se vzepřela Boží prozřetelnosti. Naopak, čím prudčeji zavrhovala Boží plán se svým zrozením, tím více se pokládala za ctnostnější! Čím více se totiž necháme vést světským pojmem o tom, co je ctnost a důstojnost lidské osoby, tím více jsme slepí pro hřích. Boží cesty nejsou naše cesty. Tato žena si ale nebyla vědoma toho, že Boží cesty by se měly stát jejími cestami! První krok

k obrácení pyšného ducha je proto pokorné podřízení se a přijetí plánu, jaký má Bůh s naším životem.

Druhý krok této modlitby bylo díkůvzdání: poděkovali jsme Bohu za jeho plán s naším životem: "Otče, děkuji ti za tvůj plán s mým narozením. Ty jsi mne utvořil v lůně matky. Děkuji ti za zázrak mého bytí."

Pro ženu už bylo obtížné opakovat tuto modlitbu, ale protože jsme setrvali v modlitbě díků, mohla to nakonec říkat z plného srdce – a tak to i cítit.

Když se do určité míry cítila dobře při modlitbě díků, vedl jsem ji ke třetímu kroku – k chvále za jejího otce, modlili jsme se: "Otče, chválím tě a děkuji ti za svého otce, ať je v této chvíli kdekoliv. A prosím tě, abys ho naplnil svým Duchem Svatým. Chválím tě za to, že jsi ho vyvolil, aby se stal otcem." Zpočátku nemohla ona žena tuto modlitbu ani slyšet. Pak řekla, že by byla pokrytcem, i kdyby jen opakovala má slova, protože necítí nejmenší vděčnost vůči tomuto muži. Prosil jsem ji, aby prosila Ježíše, aby za ni říkal tato slova, a aby ji tak intenzivně naplnil duchem smíření a ona mohla Boha upřímně chválit za svého otce. Teď viděla, jak Ježíš chválí Otce za jejího pozemského otce. A zatímco jsme ještě setrvali v modlitbě, bylo jí darováno nové srdce, které slibuje Bůh dát každému z nás!: "A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa." (Ez,36, 26).

Teď byla vděčná za svého otce a začala ho mít skutečně ráda. Dalším chvalozpěvem byla osvobozena ode všeho studu za svého otce a pomstychtivosti. Ve světě jí stále říkali, že je bastard. A toto slovo ji poznačilo na celý život. Teď jí mohl říci Bůh, že je jeho milovaným dítětem – a že její otec je se všemi svými chybami Bohem vyvolen a požehnan. Když odpustila svému otci, nebyl jen uzdraven její vztah k otci, nýbrž prožívala i hluboké ozdravení obrazu, který si vytvořila sama o sobě. Mešní modlitbu: "Vyslyš, dobrotivý Otče, modlitby své obce, zde shromážděné, a přiveď k sobě také všechny své syny a dcery, kteří jsou od tebe ještě daleko," mohla teď říkat s plným vědomím, opravdově a mohla do ní zařadit i svého otce. Dokud ho zavrhovala a neuznávala před Bohem, vylučovala ho nevědomky i z Eucharistie, z prožívání mše svaté. Dříve chtěla být jedno se všemi lidmi – kromě vlastního otce! Proto se nemohla Eucharistie stát pro ni nikdy zkušeností o jednotě Kristova Těla. Po

uzdravení vztahu k otci se jí však každodenní slavení Eucharistie stalo cestou k uzdravení mnoha dalších vztahů.

Kdybychom nebyli udělali společně tyto tři kroky, říká kněz, kdybychom se zaprvé nekáli za její hřích odporování Božímu plánu, zadruhé neděkovali a nechválili Boha za tento plán a zatřetí neděkovali a nechválili Boha za jejího otce, který stál ve středu jejího sebeodmítání, nemohla být nikdy svátostí smíření uzdravena. Její obrácení by nebylo dokonalé. Nový obřad pokání k tomu říká: „... že pokání s sebou vždy nese i smíření s bratřími, jimž hřích vždy škodí.“ (č. 5) Neexistuje žádná rána v duši, která by nemohla být uzdravena svátostí smíření. Tato svátost nabízí Boží uzdravení pro celou církev i pro každého z nás.

Rána hříchu

Rána hříchu je nový pojem ve vědomí církve. Sice jsme vždy chápali hřích jako útok na Boha, ale teď mluví církev o ranách hříchu v člověku a představuje svátost smíření jako svátost uzdravení – různé druhy uzdravení pro různorodá zranění. S tímto pojetím se musíme nejprve seznámit.

Hřích je sice dnes, stejně jako dříve, urážkou a zraněním Boha, ale zároveň hříšník nezraňuje jen sebe, nýbrž i bližního – vposled celou církev. Rodiče hřeší tím, že zanedbávají děti, tím ale zraňují i své děti. Děti hřeší tím, že opouští rodiče, že jim neprokazují vděčnost, ale zraňují tím i rodiče, a to svou neláskou. Sám hřích je Bohem odpuštěn, ale rána po hříchu musí být také dodatečně uzdravena Bohem.

Rána hříchu je vnitřní zranění. Člověk se cítí být zraněn ve vlastním hodnocení sebe, v obrazu, jaký si o sobě vytvořil, ve své schopnosti budovat vztahy a vzpomínat. A jak mohou být tyto různé rány uzdraveny? Předběžně to lze formulovat takto: „Řekněme, že vnitřní uzdravení je zkušenost o uzdravující Boží lásce. Člověk si uvědomuje, že je hoden lásky (uzdravení obrazu, jaký jsme si o sobě vytvořili), že může milovat a odpouštět (uzdravení vztahů). Že může minulé s vděčností přijmout (uzdravení vzpomínek). Jak může dojít k uzdravení všech těchto ran slavením svátosti smíření?

Nejdříve je třeba, aby byli zpovědníci více otevřeni pro existenci takových zranění – zprostředkovávají touto svátostí nejen Boží usmíření, nýbrž i jeho

pokoj. Usmíření slouží k osvobození od hříchu, pokoj slouží k vnitřnímu uzdravení. Když se kněz modlí modlitbu rozhrěšení, vykonává zároveň obě služby, když říká: „Ať ti (Bůh) skrze službu církve odpustí hříchy a naplní tě pokojem.“

Často mají naše osobní hříchy původ ve zranění obrazu, který jsme si sami o sobě vytvořili – ve způsobu, jak sami o sobě smýšlíme a jak sami sebe pocítujeme. To se týká všech oblastí života a ovlivňuje to náš celkový postoj. Člověk může mít sám o sobě všechny znaky úspěchu a kompetence, a přesto si může připadat jako ten, kdo selhal. Má prostě ten nejhorší obraz o sobě samém. Takový zraněný obraz se ale může stát příčinou osobních hříchů: např. „rození lháři“ jsou buď lidé, kteří rádi lžou, anebo jsou tak zraněni, že se prezentují druhým jako lepší, než ve skutečnosti jsou. A tak se vytrvale pokoušejí dělat se lepšími anebo vypadat úspěšněji, než opravdu jsou. Zpovědník jim může udělovat sebekrásnější morální kázání – opravdu je osloví jen modlitba za vnitřní uzdravení. Teprve ten, kdo pokládá sám sebe za hodného lásky, nebude muset lhát.

Modlitba za vnitřní uzdravení

Náš Pane a Bože,

prosíme tě za tyto bratry a sestry, abys jim dal víru plnou důvěry v tebe, abys v nich začal a dále konal své dílo uzdravení. Ty jsi Pán nad příběhem jejich životů. Vzešli z lásky tvého srdce. Děkujeme ti, Pane Ježíši Kriste, že jsi na kříži jenom prostě nezemřel, ale že ses za ně i nechal zranit, aby byli tvými ranami uzdraveni. Prosíme tě, Pane, uzdrav jejich bolestné vzpomínky a vstup s nimi nyní do všech životních situací se svou láskou, svým světlem a svým pokojem.

Náš Pane a Bože, tys věděl o každém z nich všechno ještě dříve, než byli zrozeni. Děkuji ti, žes byl přítomen svou stvořitelskou silou, když se počal jejich život. Chceme ti nyní znovu svěřit prvních devět měsíců jejich života. Ty znáš všechny okolnosti života jejich rodičů, které je možná zatěžují a které jim brání najít plně cestu k tobě. Pokud do jejich podvědomí vnikl strach a jiné záporné vlivy už tehdy, když byli ještě v těle své matky, prosíme tě, osvobod' je od nich.

Náš Pane a Bože, ty jsi byl přítomen, když se narodili. Děkujeme ti, žes je už tehdy miloval. O svých prvních létech ví už málo, ale vědí, že matka a otec jim

měly být osobami, od nichž očekávali náklonnost. Ty víš, zda postrádali mateřskou lásku, zda vyrůstali v přehnané péči, nebo zda by byli bývali potřebovali víc otcovské náklonnosti, jež by jim dala pevnost a sebedůvěru.

Pane Ježíši Kriste, ty jsi víc než otec a matka, ty jsi náš vlastní původce. Z tvé lásky jsme vzešli a po tobě žízníme. Dej, abychom zakusili tvou náklonnost a něžnost. A vyplň v těchto milovaných bratřích a sestřích všechnu prázdnotu a daruj jim nyní tu lásku, kterou možná tehdy nedostali. Ať odpustí matce, že je chtěla k sobě vázat i otci, že měl pro ně někdy málo času. Ať odpustí rodičům hádky, které museli vyslechnout. Očisti jim srdce od výčitek a skloň se k jejich rodičům, ať své rodiče odevzdají tvému milosrdenství. Odejmi od nich všechen strach z pádů již zažitých - i těch, které mohou přijít - i strach, že se ztratí.

Náš Pane a Bože, děkuji ti, že je uzdravíš. Ať předloží před tebe i svůj vztah k sourozencům. Pokud byly mezi nimi spory o prvenství, závist, odmítání nebo odstrkování, přijď, prosím, se svou uzdravující mocí a obnov jejich rozbité společenství. Dej mezi nimi vyrůst odpouštějící lásce.

Prosíme, Pane, projdi s těmito bratry a sestrami jejich školními léty. Někteří z nich bývali úzkostliví a plaší a netroufali si čelit novým situacím. Zraňovalo je často počínání ostatních, kteří se prosazovali. Bývali vysmíváni a odstrkováni. Byly doby, kdy si připadali jako někdo, kdo absolutně selhal. Ať odpustí spolužákům vše, co jim prováděli. Prosíme tě, Pane, uzdrav všechny tyto vzpomínky a děkujeme ti za to.

Pane Ježíši Kriste, předkládáme ti čas jejich dospívání. Ty víš, do jakých okolností vrůstali a jaké představy o životě tehdy převládaly. Byly to ctižádostivost, chtivost majetku, autoritativnost, konzumní postoje, konformismus a snaha udržet se nad vodou a to za cenu ztráty charakteru. Ať vzpomenou na první ztrátu své důvěry i na zklamání s tím spojené. Na vzniklou nedůvěru k lidem, ale i k tobě, který jsi často jednal jinak, než si přáli a který jsi v jejich životě dopustil nejednu bolestnou situaci.

Náš Pane a Bože, uzdrav tyto své děti ze vší nedůvěry vůči tobě. Uzdrav jejich zraněnou sexualitu (sexuální zkušenost), která je pak učinila nejistými a plnými zábran i vůči všemu ostatnímu. Dej, ať na to všechno dovedou pomyslet bez výčitky vůči tobě. Dej jim sílu připustit si před tebou všechny pocity, které v nich ještě vyvstanou. Možná neví, jestli se už osamostatnili od svých rodičů. Prosíme

tě o uzdravení všech ran a bolestí z doby jejich zraní a o sílu odpustit těm, kdo je způsobili.

Děkujeme ti, Pane, žes byl přítomen, když začalo jejich manželství. Zahrň, prosíme, i jejich manželství svou láskou a zhoj všechny rány, které v něm vznikly.

Dej, ať z celého srdce odpustí svým bratřím a sestrám, ať odpustí i svým představeným vše, čím je kdy zranili. Vstup svým Duchem do každého jejich vztahu, uzdrav všechny rány a daruj jim novou radost ze života v tomto společenství a v této církvi se vší její slabostí a ohraničeností.

Tebe, Pane, velebíme, tebe chválíme a tobě toužíme zpívat novou píseň. Vždyť ty jediný jsi pro nás všechny pramenem lásky, radosti a pokoje. Ty, který žiješ po všechny věky věků. Amen.

Modlitba za uzdravení a osvobození ve čtyřech oblastech

Pane Ježíši, děkujeme ti, že chceš tyto bratry a sestry uzdravit ve čtyřech oblastech jejich života. V oblasti hříchu, vnitřních zranění, v oblasti strachu a v oblasti smrti.

1.

Pane Ježíši, uzdrav, prosíme, tyto přítomné bratry a sestry, které miluješ, z ran jejich **osobních hříchů** a vysvobod' je z každé spoutanosti jejich zlovyky. Odpusť jim také hříchy, kterými oni své bližní zranili a z nichž nejvíce zranili ty, kteří jim v životě stojí nebo stáli nejbliže. Naprav, prosíme, škody, které svými hříchy způsobili, dej jim dar lítosti a pokání a svou krví smaž dlužní úpis jejich hříchů.

Odpusť nám všem nejen osobní, ale také sociální hříchy, kterých se dopouštíme jakožto skupina, lid a národ. Dej, ať nemáme jako národ nepřátelské postoje k jiným zemím, rasám, lidem jiné pleti, ať neříkáme: ti Němci, ti Rusové, ti Židé, ti Romové, a kéž nesouhlasíme s vykořisťováním rozvojových zemí třetího světa.

2.

Zmrtvýchvstalý Pane Ježíši, uzdrav tyto přítomné také v oblasti **vnitřních zranění**, které si buď způsobili sami svými hříchy (a které už nepotřebují táhnout dál životem), ale také je vyléč a uzdrav ze zranění duše, která jim způsobili druzí lidé a která je zatěžují. Jsou zraněni. Uvnitř je to pálí, jsou nešťastní, když se jim vynoří vzpomínky na tu nebo onu příhodu.

A může to jít až do chvíle jejich zrození, jako například když je rodiče nechtěli, nebo se narodili jako nemanželské děti, nebo je v životě někdo nespravedlivě obviňoval, podceňoval, ponižoval a doma přehlížel. Jak se mají dostat z tohoto vězení negativních pocitů a vzpomínek? – Jsi to opět ty, Ježíši, Pane a náš Spasiteli, který přinášíš osvobozující odpověď. Na kříži jsi odpustil těm, kteří tě křížovali. Daruj i těmto svým bratrům a sestrám svého Ducha odpuštění, aby mohli své rány a bolestné zkušenosti předat tobě a tys je mohl uzdravit.

Ale vedle těchto vzpomínek mohou existovat ještě další zranění jejich osobnosti, například všelijak nabouraná sexualita, opakující se hříchy proti svaté čistotě, nedostatek sebeovládání, vášnivá touha po jídle, sladkostech, tabletách, nebo závislost na hracích automatech, alkoholu, kouření, nezdravých dietách, přílišných nákupech, drogách, televizi a internetu a jiných závislostech. Právě tyto věci máš, Pane Ježíši, náš Spasiteli, ve svém osvobozovacím programu. Byl jsi povolán svým Otcem, abys vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abys propustil zdeptané na svobodu a vyhlásil milostivé léto Hospodinovo.

3.

Dobrý Pane, náš Spasiteli, také prosíme, Zmrtvýchvstalý živý Pane Ježíši, abys osvobodil své Boží děti **ze strachu před smrtí**. Mnozí lidé se bojí smrti a umírání. Prožívají úzkost z myšlenky na smrt a bojí se o ní mluvit. Náš Vykupiteli a Vítězi nad smrtí, ta jsi na kříži zemřel a byls vzkříšen k životu a v naší smrti nás přijímáš do života, do věčného života a radosti bez konce.

Zbav své děti úzkosti a strachu ze smrti, neboť jsi Osvoboditel ze vší porušenosti, ze všech strachů i ze smrti samotné, jenž žiješ a kraluješ s Otcem a Duchem Svatým bez konce na věky věků. Amen.